

Arrest

nr. 228 032 van 25 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 februari 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 maart 2018 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in. Op 17 april 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Het ingediende beroep door verzoeker bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt op 26 oktober 2018 bij arrest met nummer 211 708 verworpen. Op 17 april 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 26 oktober 2018 wordt bij arrest met nummer 211 709 ook het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad.

Vervolgens dient verzoeker op 4 juni 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag wordt op 28 februari 2019 onontvankelijk verklaard. De beslissing wordt op 6 mei 2019 ter kennis gebracht en betreft de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.06.2018 werd ingediend door :

B., A.

nationaliteit: Pakistan geboren te Gujranwala op (...)1976 adres: (...) BRUGGE

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben en het centrum van haar belangen zich hier situeren. Betrokkene beweert hier sedert 2006 te verblijven. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Op 09.02.2012 werd betrokkene in het bezit gesteld van een A-kaart, die enkele malen verlengd werd voor één jaar, voor de verlenging diende hij volgende documenten voor te leggen “ Een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst, loonfiches,...) + recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat (of OCMW).”

Er wordt evenwel geen enkel bewijs van effectieve tewerkstelling voorgelegd. Er werd aan betrokkene dan ook geen verlenging meer toegestaan. Het argument dat zijn werkgever niet in orde was met zijn sociaalrechtelijke verplichtingen, en hij daarvan het slachtoffer zou zijn geweest, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene wist dat hij voor een verlenging aan bepaalde voorwaarden diende te voldoen. Op 28.03.2018 diende betrokkene een 9ter in, deze werd op 17.04.2018 onvankelijk doch ongegrond behandeld.

Betrokkene werd dan ook in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene heeft dan ook nagelaten om gevolg te geven aan dit bevel.

Betrokkene beweert dat hij opnieuw kan beginnen werken, hij legt een arbeidsovereenkomst voor. doch ook dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene beweert ook dat hij medische problemen had, dat betrokkene legt geen bewijzen voor waaruit blijkt dat het voor hem niet mogelijk is tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat hij hier heeft gewerkt (legt verschillende loonfiches voor), dat hij door zijn verblijf van meer dan 12 jaar perfect ingeburgerd , (legt een attest van inburgering voor), dat hij taallessen gevolgd zou hebben,(legt verschillende deelcertificaten voor), hij werkbereid zou zijn (legt een arbeidsovereenkomst voor), dat hij een sociaal leven opgebouwd zou hebben, kunnen niet als buitengewone omstandigheid

aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr.198.769). Tot slot en nogmaals; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen."

Op 28 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) eveneens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker, ter kennis gebracht op 6 mei 2019.

Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"De heer die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: B., A. geboortedatum: (...) 1976 geboorteplaats: Gujranwala
nationaliteit: Pakistan*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen', tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel geformuleerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van "de beginselen van behoorlijk bestuur de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"De Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 04.06.2018 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wenst te reageren op de bestreden beslissing.

1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

a) Aanvraag via diplomatieke of consulaire post

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die zijn aanvraag in België verantwoorden.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Pakistan om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft in België zijn leven opgebouwd.

Hij verblijft hier intussen 13 jaar. Hij is destijds in 2006 aangekomen, heeft hier een onderkomen en heeft zich volkomen geïntegreerd.

Verzoeker kampt met medische problemen. Hij is hiervoor in behandeling. In Pakistan heeft hij geen onderkomen en kan hij bij niemand terecht. Hij is reeds 13 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest waardoor hij ginds op niemand kan terugvallen.

Ook werd verzoeker reeds in het bezit gesteld van een A-kaart, die meermaals verlengd werd. Hij heeft meerdere jaren een tewerkstelling gehad.

Verzoeker zijn verblijf, integratie en medische aandoeningen verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België en is in de onmogelijkheid om zijn aanvraag in Pakistan te doen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij in haar beslissing stelt dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden die een aanvraag in België mogelijk maken.

Verwerende partij dient rekening te houden met het geheel van alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren! In onderhavig dossier heeft verwerende partij een summiere en algemene motivering opgenomen waarbij geen onderzoek werd gedaan naar de werkelijke situatie van verzoeker! Men heeft geen rekening gehouden met alle elementen in zijn dossier.

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur!

Dat BCruispunt-Migratie.be de hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard werden door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

//

Lopende asielprocedure

Schending van artikel 3 of 8 EVRM

Administratieve onmogelijkheid

- Medische elementen

- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak, maar dat hiermee geen rekening werd gehouden.

b) Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. 'n Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven, de integratie, langdurig verblijf, waarvan deels legaal verblijf, medische toestand,... van verzoeker.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Verzoeker verblijft al jaren in België en heeft getracht zijn verblijfssituatie in orde te maken. In 2011 werd aan verzoeker verblijf toegekend en werd hij in bezit gesteld van een A-kaart, die ook meermaals werd verlengd. Thans is hij duurzaam verankerd in onze maatschappij en kan hij gelet op zijn verblijf van 13 jaar in België niet meer terugkeren naar zijn land van herkomst.

Hij bevindt zich al die jaren (sedert 2006) ononderbroken op ons grondgebied en heeft hier zijn leven opgebouwd. Hij lijdt ook al enige tijd aan Hepatitis C, een aandoening die de lever aantast.

Dat er wel degelijk sprake is van een verscheidenheid aan buitengewone omstandigheden die het voor verzoeker mogelijk maken om zijn regularisatieaanvraag in België in te dienen. Dat het dan ook onbegrijpelijk is dat men een niet-ontvankelijkheidsbeslissing nam in het dossier van verzoeker.

Men heeft met geen enkel van hogervermelde elementen rekening gehouden bij het nemen van de negatieve beslissing in dit dossier. Ook heeft men niet de minste belangenafweging gemaakt in het dossier van verzoeker en tevens werd het dossier van verzoeker op geen enkele manier adequaat onderzocht. De beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid!

Dit is onaanvaardbaar en absoluut onredelijk!

c) Schending van het materiele motiveringsbeginsel, alsook de wet op de formele motivering van 29.07.1991

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie, de medische aandoeningen en het geheel van elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de motivering met betrekking tot deze elementen niet pertinent en afdoende is.

Verzoeker zijn langdurig verblijf in België staat ontegensprekelijk vast en dit wordt ook bevestigd door het feit dat verzoeker in 2011 in het bezit werd gesteld van een A-kaart. Zij stellen echter dat de elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheid. Daarmee is de kous dan ook af. Volgens hen is dit een element dat enkel dient te worden onderzocht bij de beoordeling ten gronde. De motivering om verzoeker zijn langdurig verblijf en integratie niet in aanmerking te nemen is niet afdoende gemotiveerd en mist elke feitelijke grondslag. Een aanvraag op basis van 9bis is nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen! Dit mag men niet vergeten.

Verder werd zijn medische toestand niet weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Bovendien wordt gemotiveerd dat:

"Betrokkene beweert ook dat hij medische -problemen had, dat betrokkene legt geen bewijzen voor waaruit blijkt dat het voor hem niet mogelijk is tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst."

De medische toestand van verzoeker wordt door verwerende partij niet onderzocht, nochtans was men hiervan op de hoogte.

Namelijk wordt in dezelfde beslissing opgenomen dat: "op 28.03.2018 diende betrokkene een 9ter in. deze werd op 17.04.2018 ontvankelijk doch ongegrond behandeld."

Verwerende partij geeft hierbij zelf aan op de hoogte te zijn geweest van de medische toestand van verzoeker en diende dit ook in zijn humanitaire regularisatie te onderzoeken.

Ook op dit punt werd de beslissing niet afdoende gemotiveerd en werd er geen rekening gehouden met de specifieke elementen in dit dossier!

Hoewel men enerzijds stelt op de hoogte te zijn van verzoeker zijn situatie (door de verwijzing naar de medische regularisatie), stelt men langs de andere kant dat er geen duidelijkheid is over zijn toestand. Dit is een draagkrachtige, noch een pertinente motivering en getuigt eveneens van een onzorgvuldig bestuur bij gebrek aan adequaat onderzoek van het dossier van verzoeker.

Men heeft geen enkel onderzoek gedaan naar de actuele situatie van verzoeker en bovendien is het absoluut niet onwaarschijnlijk dat hij in zijn land van herkomst niemand meer heeft.

Immers is hij bijna 13 jaar niet meer in Pakistan geweest. Welke contacten zou verzoeker daar nog kunnen hebben?

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Zo wordt ook geen rekening gehouden met zijn periode waarin hij verblijf had in België. Hij was in het bezit van een A-kaart en dit voor een periode van bijna 5 jaar. In deze periode heeft verzoeker getracht zich te integreren heeft Nederlands geleerd en heeft steeds een vaste tewerkstelling gehad.

Zijn verblijf werd ingetrokken gezien hij geen arbeidskaart meer had. Hij was tewerkgesteld bij N. S.. Bij controle door Departement Werk & Sociale Economie werd vastgesteld dat er door de werkgever inbreuken waren op de wettelijke en reglementaire verplichtingen m.n. verzoeker werkte vaak 7 dagen op 7 terwijl hij daarvoor geen extra loon kreeg en er was geen arbeidsreglement. Hierdoor diende hij zijn arbeidskaart inleveren.

Hij kon dan ook geen arbeidskaart meer voorleggen waardoor zijn verblijf niet meer werd verlengd.

Hierover wordt enkel gesteld dat:

"er wordt evenwél geen enkel bewijs van effectieve tewerkstelling voorgelegd. Er werd aan betrokkene dan ook geen verlenging meer toegestaan. Het argument dat zijn werkgever niet in orde was met zijn sociaalrechtelijke verplichtingen, en hij daarvan het slachtoffer zou zijn geweest, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene wist dat hij voor een verlenging aan bepaalde voorwaarden diende te voldoen."

Er kan duidelijk gesteld worden dat het buiten de wil van verzoeker was dat hij zijn arbeidskaart diende in te leveren. Het feit dat er geen arbeidsreglement was op zijn plaats van tewerkstelling is buiten zijn controle. Ook het feit dat hij meer werkte dan toegelaten en daarvoor niet de nodige financiële compensatie kreeg was buiten zijn wil.

Dat hij dan ook wel degelijk slachtoffer werd van de hele situatie met zijn werkgever en dat verwerende partij dit op zijn minst diende te onderzoeken.

Intussen heeft verzoeker een nieuwe tewerkstelling gevonden en kan hij onmiddellijk in dienst treden.

Dat verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken.

De beslissing dient afdoende gemotiveerd te worden en dit op elk punt, doch verwerende partij doet dit niet.

2. Verblijf en integratie

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Pakistan om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft in België zijn leven opgebouwd, de taal geleerd en krijgt hier tevens medische begeleiding voor zijn medische aandoening.

Hij verblijft hier ondertussen bijna 13 jaar en heeft zich volledig aangepast aan de Belgische normen en waarden. Hiermede dient wel degelijk rekening te worden gehouden. Hij heeft er alles aan gedaan om zijn verblijf in België te regulariseren. Hij bekwam reeds verblijf in België.

Hij heeft niemand in Pakistan, een land waar hij al zeer lange tijd niet meer geweest is. Waar moet hij verblijven zonder enige ondersteuning?! Hij kan ook niet terugkeren voor een eventueel tijdelijk verblijf, waar zou hij terecht kunnen?!

Hij wenst dan ook op te merken dat er een belangenafweging dient te worden gemaakt! Zijn legaal verblijf dient wel degelijk in overweging genomen worden.

Verzoeker zijn verblijf, zijn integratie en geheel van elementen verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België! Verzoeker heeft zijn leven hier opgebouwd, heeft hier een veilig onderkomen en in zijn land van herkomst daarentegen is er geen sociaal vangnet voorhanden.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Verzoeker kan op geen enkele manier uit de beslissing afleiden waarom zijn langdurig verblijf, waarvan meerdere jaren legaal, doorgedreven integratie, medische aandoeningen en de mogelijke schending van artikel 3 EVRM geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Een aanvraag op basis van artikel 9bis blijft een aanvraag om humanitaire redenen en dit mag men niet uit het oog verliezen.

Dat uiteraard de aangehaalde elementen zowel buitengewone omstandigheden als een reden tot regularisatie kunnen vormen.

Dat verzoeker ook steeds geprobeerd heeft om uit zijn illegale status te geraken.

*

* *

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard ;

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Anders oordelen zou impliciet een bijkomend wettelijk element betekenen, hetgeen absoluut niet het geval is.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel flagrant schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie en zijn legaal verblijf geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden.

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Bovendien is het nogmaals pijnlijk duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met het geheel van alle aangehaalde elementen.

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Verzoeker verblijft al geruime tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat verwerende partij bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van verwerende partij aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien hij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt."

2.2.1 Waar verzoeker verwijst naar de beginselen van behoorlijk bestuur, wijst de Raad er voor de goede orde op dat het middelonderdeel slechts ontvankelijk is in de mate dat de schending van een concreet beginsel wordt aangevoerd. Onder “*middel*” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

2.2.2 Waar verzoeker de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), kan worden geduid dat de artikelen 2 en 3 van voormelde wet de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “*afdoende*” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. De eerste bestreden beslissing verwijst naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de gemachtigde motiveert op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de (artikelen 2 en 3 van de) wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker aangeeft het niet eens te zijn, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel, kan nog worden meegegeven dat het rechtszekerheidsbeginsel een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnels van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Voormelde schendingen dienen te worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet met toepassing waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon

oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

2.2.3 Waar verzoeker bij aanvang stelt dat hij de nodige identiteitsstukken voegde die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk diende verklaard te worden, wijst de Raad erop dat het niet ter discussie staat dat hij de nodige identiteitsstukken heeft bijgebracht maar dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Ook wordt niet vereist dat de buitengewone omstandigheden hetzelfde zijn als overmacht of dat deze onvoorzienbaar zouden zijn, zoals verzoeker lijkt voor te houden.

2.2.4 Verzoeker betoogt verder meermaals dat hij zijn leven in België heeft opgebouwd, hier ondertussen al 13 jaar (deels legaal) verblijft, de taal heeft geleerd, heeft getracht om zijn verblijfssituatie in orde te maken, een onderkomen heeft en volkomen geïntegreerd is. Zijn belangen bevinden zich naar zijn mening in België.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd om welke reden de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet in aanmerking worden genomen. Meer bepaald wordt gesteld:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben en het centrum van haar belangen zich hier situeren. Betrokkene beweert hier sedert 2006 te verblijven. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid.(...)

Betrokkene werd dan ook in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene heeft dan ook nagelaten om gevolg te geven aan dit bevel.(...)

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat hij hier heeft gewerkt (legt verschillende loonfiches voor), dat hij door zijn verblijf van meer dan 12 jaar perfect ingeburgerd , (legt een attest van inburgering voor), dat hij taallessen gevolgd zou hebben,(legt verschillende deelcertificaten voor), hij werkbereid zou zijn (legt een arbeidsovereenkomst voor), dat hij een sociaal leven opgebouwd zou hebben, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr.198.769). Tot slot en nogmaals; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

Nergens in de vreemdelingenwet wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst erop dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Dat “Kruispunt-Migratie.be” voorbeelden vermeldt van buitengewone omstandigheden die door de rechtspraak worden aanvaard, doet hieraan geen afbreuk. De verwijzing naar welke elementen door de rechtspraak zijn aanvaard als buitengewone omstandigheden, is bovendien niet dienstig nu elke aanvraag individueel wordt beoordeeld. Bovendien kennen arresten van de Raad in de continentale rechtstraditie geen precedenterwaarde.

In het arrest van de Raad van State waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State bevindt de Raad de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk. Ook wordt ingegaan op zijn tewerkstelling. Het oordeel dat wordt gesteld dat de elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen

worden beschouwd als buitengewone omstandigheid en dat “(d)aarmee (...) de kous af (is)”, kan niet worden bijgetreden. De Raad stelt niet vast dat de gemachtigde de eerste bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd, feitelijke grondslag mist of heeft nagelaten alle gegevens van het dossier zorgvuldig in zijn beoordeling te betrekken.

2.2.5 Verzoeker verwijst eveneens herhaaldelijk naar de A-kaart die hij bezat en zijn tewerkstelling gedurende meerdere jaren.

De gemachtigde motiveert hieromtrent:

“Op 09.02.2012 werd betrokkene in het bezit gesteld van een A-kaart, die enkele malen verlengd werd voor één jaar, voor de verlenging diende hij volgende documenten voor te leggen “ Een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst, loonfiches,...) + recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat (of OCMW).”

Er wordt evenwel geen enkel bewijs van effectieve tewerkstelling voorgelegd. Er werd aan betrokkene dan ook geen verlenging meer toegestaan. Het argument dat zijn werkgever niet in orde was met zijn sociaalrechtelijke verplichtingen, en hij daarvan het slachtoffer zou zijn geweest, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene wist dat hij voor een verlenging aan bepaalde voorwaarden diende te voldoen.”

Verzoeker zet uiteen dat zijn verblijf werd ingetrokken aangezien hij geen arbeidskaart meer had en dat hij tewerkgesteld was bij N S. Bij controle door het Departement Werk & Sociale Economie, zo gaat hij verder, werd vastgesteld dat er door de werkgever inbreuken zijn gepleegd op de wettelijke en reglementaire verplichtingen, met name dat verzoeker vaak 7 dagen op 7 werkte terwijl hij daarvoor geen extra loon kreeg en dat er geen arbeidsreglement was. Verzoeker meent dat hij hierdoor zijn arbeidskaart diende in te leveren en dan ook geen arbeidskaart meer kon voorleggen waardoor zijn verblijf niet meer werd verlengd. Verzoeker betoogt verder dat er duidelijk kan gesteld worden dat het buiten zijn wil was dat hij zijn arbeidskaart diende in te leveren en dat hij meer werkte dan toegelaten en daarvoor niet de nodige financiële compensatie kreeg, en dat het feit dat er geen arbeidsreglement was op de plaats van zijn tewerkstelling buiten zijn controle was. Verzoeker besluit op dit punt dat hij dan ook wel degelijk slachtoffer werd van de hele situatie met zijn werkgever en dat dit op zijn minst diende te worden onderzocht. Hij voegt nog toe dat hij een nieuwe tewerkstelling heeft gevonden en hij onmiddellijk in dienst kan treden.

Wat de werkbereid en de nieuwe tewerkstelling betreft, verwijst de Raad naar hetgeen reeds hoger werd vastgesteld, evenals naar volgend motief uit de bestreden beslissing: *“Betrokkene beweert dat hij opnieuw kan beginnen werken, hij legt een arbeidsovereenkomst voor. doch ook dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”*, hetgeen door verzoeker niet aan het wankelen wordt gebracht. Wat de ingetrokken A-kaart betreft, blijkt uit voorgaand citaat uit de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met de concrete omstandigheden. De gemachtigde oordeelt dat het argument dat de werkgever niet in orde was met zijn sociaalrechtelijke verplichtingen en dat hij daarvan slachtoffer zou zijn geweest niet kan worden aanzien als een buitengewone omstandigheid. Verzoeker wist dat hij voor een verlenging aan bepaalde voorwaarden diende te voldoen, aldus de gemachtigde. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker zich beperkt tot het aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde en dat hij een andere mening heeft. Dit volstaat echter niet om het motief aan het wankelen te brengen.

2.2.6 Dat hij lijdt aan medische problemen, wordt door verzoeker eveneens meermaals herhaald. Hij stelt te lijden aan hepatitis C, een aandoening die de lever aantast en elders in het verzoekschrift vermeldt hij dat hij hiervoor in behandeling is. Er zou naar de mening van verzoeker een onvoldoende afweging zijn gemaakt met betrekking tot zijn medische toestand. Hij citeert volgend motief uit de bestreden beslissing:

“Betrokkene beweert ook dat hij medische problemen had, dat betrokkene legt geen bewijzen voor waaruit blijkt dat het voor hem niet mogelijk is tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.”

Verzoeker vult aan dat zijn medische toestand door de gemachtigde niet werd onderzocht en men hiervan nochtans op de hoogte was. Ter ondersteuning hiervan beroept hij zich op volgende passage uit de bestreden beslissing: *“Op 28.03.2018 diende betrokkene een 9ter in, deze werd op 17.04.2018*

ontvankelijk doch ongegrond behandeld." en meent dat de gemachtigde hierbij zelf aangeeft op de hoogte geweest te zijn van zijn medische toestand en dit dan ook in zijn humanitaire regularisatie diende te onderzoeken. Men kan niet enerzijds stellen op de hoogte te zijn van de situatie en anderzijds stellen dat er geen duidelijkheid is over zijn situatie, aldus verzoeker.

Op 26 oktober 2018 werd de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing van 17 april 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard, verworpen bij arrest met nummer 211 708. De conclusie van de ambtenaar-geneesheer luidde dat er geen reëel risico bestaat voor het leven of fysieke integriteit van verzoeker, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Pakistan, en dat er derhalve vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland of het land van verblijf, met name Pakistan.

De aangevoerde elementen, waaronder het lijden aan hepatitis C, werden dan ook op definitieve wijze beoordeeld. Verzoeker toont niet aan dat hij in het kader van onderhavige aanvraag bewijzen heeft voorgelegd, laat staan bewijzen die een andere of nieuwe beoordeling zouden vergen in het kader van onderhavige aanvraag. Het weze tevens herhaald dat het verzoeker toekomt bewijzen bij te brengen van buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België wordt ingediend. Verzoeker kan het motief van de bestreden beslissing dan ook niet aan het wankelen brengen.

2.2.7 Het volgende weerkerende betoog doorheen het verzoekschrift, betreft de afwezigheid van iemand waarop hij kan terugvallen in zijn land van herkomst. Verzoeker is er al meer dan 13 jaar niet meer geweest en stelt zich de vraag welke contacten hij daar nog zou kunnen hebben en waar hij terecht zou kunnen. Verzoeker voegt nog toe dat hij zijn leven hier heeft opgebouwd, hier een veilig onderkomen heeft en in zijn land van herkomst daarentegen geen sociaal vangnet voorhanden is. Een onderzoek naar de actuele situatie van verzoeker zou ontbreken en bovendien is het absoluut niet onwaarschijnlijk dat hij in zijn land van herkomst niemand meer heeft.

Vooreerst merkt de Raad op dat de eerste bestreden beslissing verzoeker niet verplicht terug te keren naar Pakistan. Verzoeker verliest opnieuw uit het oog dat het hem toekomt buitengewone omstandigheden aan te tonen en bijgevolg niet zonder meer kan stellen dat geen onderzoek werd gedaan naar de actuele situatie. Verzoeker kan zich ook niet beperken tot het formuleren van (on)waarschijnlijkheden.

Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op wat de terloopse verwijzing betreft naar artikel 3 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij betoogt: *"Verzoeker kan op geen enkele manier uit de beslissing afleiden waarom zijn langdurig verblijf, waarvan meerdere jaren legaal, doorgedreven integratie, medische aandoeeningen en de mogelijke schending van artikel 3 EVRM geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie."* De Raad herinnert er echter aan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). Bovendien benadrukt de Raad dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt. Verzoeker toont verder niet aan dat verweerder hem heeft onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen door de onontvankelijkheid vast te stellen van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Het louter onontvankelijk verklaren van een verblijfsaanvraag heeft hoe dan ook geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoeker. De bestreden beslissing houdt, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, ook niet in dat hij dient terug te keren naar een regio in een land waar hij zich niet veilig voelt.

2.2.8 Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat het in strijd zou zijn met het rechtszekerheidsbeginsel waar elementen die niet zijn opgenomen in artikel 9bis, § 2 van de

vreemdelingenwet, zoals de integratie en het langdurig verblijf, niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Evenmin overtuigt verzoeker dat “*er anders over oordelen*” impliciet een bijkomend wettelijk element zou betekenen. Een dergelijke redenering miskent de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde in het kader van het beoordelen van de ingeroepen buitengewone omstandigheden en gaat eraan voorbij dat deze door verzoeker aangehaalde bepaling op zich niet tot doel heeft een positieve invulling aan dit begrip te geven. Deze bepaling heeft slechts tot doel overlappingen met andere procedures te voorkomen en te vermijden dat dezelfde elementen in het kader van verschillende procedures telkens opnieuw moeten worden onderzocht. Bijgevolg kan niet worden ingezien dat verzoeker aan deze bepaling enige verwachting kon ontleen dat de integratie en het lang verblijf zouden worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. De Raad herhaalt dat de gemachtigde wel degelijk heeft gemotiveerd waarom deze elementen niet als dusdanig worden aanvaard en het kennelijk onredelijk karakter van deze motivering niet blijkt. In de mate dat verzoeker een schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel, wordt dit dan ook niet aangetoond.

2.2.9 Verzoeker stelt meermaals dat rekening dient te worden gehouden met “*het geheel*” van “*alle*” elementen van het dossier alvorens een beslissing te nemen, maar laat na aan te tonen met welke (individuele) elementen of “*humanitaire redenen*” de gemachtigde onterecht geen rekening zou hebben gehouden. Hij houdt voor dat geen belangenafweging werd gemaakt, dat met geen enkel vermeld element rekening werd gehouden, meent dat de onontvankelijkheidsbeslissing de kortste weg is naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden, en houdt voor dat hij uit de motivering niet kan afleiden waarom de gemachtigde geen (adequaat) onderzoek voert, maar gaat hiermee telkenmale voorbij aan voormelde argumenten uit de bestreden beslissing. Verzoeker hult zich in onwetendheid maar gaat niet op concrete wijze in op de motieven, laat staan dat hij deze weerlegt, zodat er geen afbreuk aan wordt gedaan.

2.2.10 Samengevat moet worden vastgesteld dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn en dat verzoeker, met zijn betoog, waarin hij voorhoudt dat de door hem aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, niet aantoonde dat deze motivering niet zou volstaan. Hij beperkt zich in wezen tot het herhalen van elementen uit zijn aanvraag en het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde, hetgeen niet volstaat. Een verzoekende partij kan, om het ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet volstaan met het louter ontkennen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden werden weerhouden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden buiten beschouwing werden gelaten. Verzoeker slaagt er niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die hij in het kader van zijn aanvraag heeft aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Evenmin toont verzoeker door het herhalen van elementen uit zijn aanvraag aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Daar waar hij met zijn kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Waar verzoeker refereert naar rechtspraak van de Raad, wijst de Raad erop dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde kennen. Met zijn betoog toont verzoeker dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek zou hebben plaatsgevonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het middel aangevoerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, is in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het enige middel geformuleerd ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker betoogt als volgt:

“IV. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd en dat hij zich zeker niet kan verzoenen met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de beslissing van verwerende partij geheel onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 3 EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Pakistan.

IV. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel:

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."2 Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de huidige situatie van verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker niet kan terug keren naar Pakistan, wat hierboven uitgebreid uiteen is gezet.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt of een onderzoek is verricht naar de situatie van verzoeker hetgeen een flagrante schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw Raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

IV.2 Schending van artikel 3 EVRM

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek!

Verzoeker is ondertussen bijna 13 jaar in België.

Er wordt naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten, niet onderzocht of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar Pakistan. Men neemt als motivering louter het volgende op:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.."

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Het artikel impliceert dat er voorafgaand aan een beslissing, een gedegen onderzoek dient plaats te vinden.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij

een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen en heeft geen enkel onderzoek verricht naar de situatie in het land van herkomst.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Pakistan.

Er is geen grondig en actueel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst van verzoeker!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht.

Verwerende partij heeft een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten waardoor de situatie in het land van herkomst wel degelijk dient onderzocht te worden.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.³

Als hij dient terug te keren naar Pakistan, zal hij ernstige problemen ondervinden en zal hij in een situatie van armoede terechtkomen. Er is geen enkel opvangnetwerk voor verzoeker en hij heeft in Pakistan geen enkel opvangnetwerk. Armoede is bovendien een triestig fenomeen in Pakistan⁴, waardoor het vaststaat dat hij hierin terecht zal komen.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker heeft immers in België een onderkomen. Indien hij dient terug te keren, al dan niet in de getroffen regio, zal verzoeker in de armoede terechtkomen gezien hij daar niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen.

Verzoeker is bijna 13 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden alvorens men een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert!

Verzoeker heeft geen netwerk waar hij terecht zou kunnen voor steun en hulp en bovendien is hij bijna 13 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest. Hieruit blijkt reeds een moeilijk te herstellen nadeel bij een eventuele terugkeer!"

2.4.1 In de eerste plaats wijst de Raad er opnieuw op dat waar verzoeker de schending aanvoert van alle beginselen van behoorlijk bestuur, het middelonderdeel slechts ontvankelijk is in de mate dat hij de schending van concrete beginselen aanvoert.

De Raad herhaalt ook dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de tweede bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder

houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde geeft aan dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker niet betwist dat hij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoeker deze motivering niet weerlegt. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Het weze herhaald dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4.2 Verzoeker meent dat de beslissing onterecht genomen werd, een onvoldoende afweging werd gemaakt met betrekking tot zijn huidige situatie en dat uit de bestreden beslissing blijkt dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met het feit dat hij niet naar Pakistan kan terugkeren. Vervolgens spitst verzoeker zijn betoog toe op artikel 3 van het EVRM. Ook op dit punt meent hij dat er geen afweging werd gemaakt of een onderzoek is verricht naar zijn situatie. Hij zet vervolgens uiteen dat hij ondertussen 13 jaar in België is, stelt dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Pakistan en dat er geen grondig en actueel onderzoek heeft plaatsgevonden. Als hij dient terug te keren naar Pakistan, zal hij naar zijn mening ernstige problemen ondervinden en zal hij in een situatie van armoede terechtkomen. Hij heeft een onderkomen in België, hij zou er geen enkel opvangnetwerk of personen om hem te verzorgen hebben en geeft aan niet te begrijpen waarom de buitengewone omstandigheid niet wordt aanvaard.

2.4.3 In het kader van de aangevoerde bescherming verleend door artikel 3 van het EVRM, herinnert de Raad eraan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Waar verzoeker verwijst naar de buitengewone omstandigheden, wijst de Raad er opnieuw op dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager zelf ligt en wie zich wenst te beroepen op het risico op een mensonterende behandeling moet er, ook in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf, blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat

hij of zij in het land waarnaar hij of zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs.

De Raad stelt vast dat verzoeker onder het stuk 3 bij zijn verzoekschrift een stuk *d.d.* 11 november 2018 voegt omtrent de situatie in Pakistan. Verzoeker toont echter vooreerst niet aan dat hij dit attest voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing heeft voorgelegd aan de gemachtigde. Bijgevolg stelt de Raad vast dat de gemachtigde hiervan geen kennis kon hebben op het moment van het nemen van de bestreden beslissing en hij er derhalve geen rekening mee kon houden. Daarnaast benadrukt de Raad dat het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomstdocumenten, op zich geen schending vormt van artikel 3 van het EVRM. Tot slot volstaat, gelet op het voorgaande, het algemene betoog en de algemene verwijzing naar armoede en het gebrek aan opvang voor verzoeker, niet. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

2.4.4 Wat de overige elementen betreft, blijkt uit de bespreking van het middel aangevoerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing dat verzoeker er niet in geslaagd is om de motiveringen omtrent de aangehaalde elementen aan het wankelen te brengen. In de mate dat verzoeker meent dat in het bestreden bevel een motivering diende te worden opgenomen, wijst de Raad er eveneens op dat deze beslissing op dezelfde dag werd afgeleverd als de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Beide beslissingen werden eveneens op dezelfde dag betekend aan verzoeker. Hij kan bezwaarlijk verwachten dat de motivering die blijkt uit de onontvankelijkheidsbeslissing die op dezelfde dag als de tweede bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, nog eens wordt herhaald in het bestreden bevel. Tevens heeft verzoeker aldus de mogelijkheid benut om beroep in te stellen tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Een schending van artikel 3 van het EVRM of van de overige artikelen en beginselen die worden aangevoerd in het middel gericht ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, wordt niet aangetoond.

Het middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN